

vet ganske nødvendigt, efter at Staten har overtaget de københavnske Gymnasier, thi derved er Lærerlønningerne steget ganske betydeligt, saaledes at de private Gymnasier i Provinsen ikke kan følge med. De kan ikke faa gode Lærere for de Penge, de raader over, og Resultatet er da, at enten maa Skolerne lukke, eller ogsaa maa de køre med anden Klasses Lærerkræfter, hvilket selvfølgelig i høj Grad er uheldigt. Jeg kan saaledes nævne, at det private Gymnasium i Esbjerg mangler 9 000 Kr. for at kunne give en i dette Øjeblik tidssvarende Lærerløn, skønt Skolens Bestyrelse ikke paa noget som helst Omraade har flottet sig, og skønt Skolepengene, saa vidt jeg husker, er oppe paa 20 Kr. om Maaneden, et for Provsforhold meget stort Beløb. En Embedsmand med almindelig Embedsmandslønning har jo vanskeligt ved at sende sine Børn i de private Skoler, naar Skolepengene er saa store, i Særdeleshed hvis han skal tinge dem i Kost ude. Jeg henstiller derfor, at Staten overtager disse Gymnasier, for at de kan vedblive at bestaa, og for at almindelige Mennesker kan overkomme at sætte deres Børn i dem.

Jeg rettede før en Henstilling til den højtærede Indenrigsminister om en Udvidelse af Dyrtidsloven, saaledes at trængende, særlig arbejdsløse, kunde faa større Hjælp. Dette vil imidlertid bebyrde Kommunerne med større Udgifter, og jeg vil derfor opfordre den højtærede Indenrigsminister til at fremkomme med Forslag om en Revision af den kommunale Skattelovgivning. Forholdet er nu saaledes, at Bykommunerne, særlig de store, ikke kan skaffe sig de nødvendige Midler. De kommunale Skatter i Købstæderne er ganske vist steget meget stærkt. Jeg tør maaske nævne, at samtlige Købstadkommuners Indtægts- og Formueskat fra 1905—06 til 1915—16 er steget fra 6 867 000 Kr. til 15 168 000 Kr., hvilket er en Stigning af ca. 140 pCt. Samtidig er Købstadbefolkningens Indtægt i det samme Tidsrum steget fra 190 Mill. Kr. til 220 Mill. Kr., altsaa en meget ringere Stigning. Det vil sige, at Skattebyrden nu hviler langt tungere end for 10 Aar siden. Nu kan noget af Beløbet for 1915—16 maaske nok tilskrives Dyrtids-

foranstaltninger og de vanskelige Forhold i det hele taget, men selv om man tager Hensyn hertil, er Stigningen alligevel alt for stor til, at man ude i Kommunerne i Længden kan bære den. Jeg henstiller da, at man skaffer Kommunerne større Indtægter.

Jeg vil her fremhæve, at det fortrinsvis er de humane Omraader, hvorpaa Købstadkommunerne anvender deres Penge, Skolevæsen, Alderdomsunderstøttelse, Forsørgelsesvæsen o. s. v. Jeg skal saaledes nævne, at Købstædernes Udgifter til Skolevæsenet i det samme Tidsrum er steget fra 3 Mill. Kr. til 6 400 000 Kr., altsaa over 100 pCt. Udgifterne til Alderdomsunderstøttelse er steget fra 900 000 Kr. til 2 472 000 Kr., og Udgifterne til Fattigforsørgelse er steget fra 1 728 000 Kr. til 3 221 000 Kr. Det viser sig altsaa, at Købstadkommunerne fortrinsvis anvender deres Penge til humane Formaal, og derfor synes jeg, de skal sættes i Stand til at skaffe sig de nødvendige Midler. Det kunde maaske ske paa flere Maader. Det kunde ske ved en Revision af den kommunale Skattelov, saaledes at Skattesnydere, der ønsker at flytte fra en By til en anden for at blive fri for at betale Skat, kunde blive tvunget til at betale Len. Det kunde maaske ogsaa ske ved en Lov om en Jordværdistigningsskat, som flød ind i Kommunens Kasse. Eller hvad, om den højtærede Indenrigsminister lagde Beslag paa noget af den Værdistigning, der giver sig til Kende ved Ejendomshandler! Den højtærede Finansminister har tænkt paa at lægge Beslag paa en Del af den, og forhaabentlig lykkes det ham ogsaa, men det var ikke af Vejen, om den højtærede Indenrigsminister kunde give denne Skatte-skrue en Omdrejning. Den stærke Handel med Ejendomme taaler sikkert en større Beskatning end den, den højtærede Finansminister har foreslaaet, og det var rimeligt, om Kommunerne fik noget af den Fordel.

Sluttelig vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger til de to ærede Ordførere for det konservative Folkeparti og for Venstre, som talte her i Lørdags. Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Johan Knudsen) begyndte med at sige, at hans Parti repræsenterede alle